

Potencjał społeczny

Społeczny potencjał bezpieczeństwa jest warunkowany tożsamością narodową i dziedzictwem kulturowym. Jest on też pochodną bezpieczeństwa socjalnego, potencjału demograficznego oraz potencjału intelektualnego, naukowego i technologicznego. Istotny wpływ na jego rozwój mają edukacja, kształcenie oraz badania naukowe i prace rozwojowe w dziedzinie bezpieczeństwa, służba zdrowia czy media.

Tożsamość narodowa i dziedzictwo kulturowe. Każdy naród rozwija i kultywuje wartości oraz pamięć o swojej historii, które wyróżniają go spośród innych i stanowią fundament, na którym powstaje z jednej strony przeświadczenie o jego odrębności wobec obcych, z drugiej zaś – poczucie przynależności do danej zbiorowości, posiadającej wspólną świadomość i doświadczenie historyczne. Określane jest to mianem tożsamości narodowej, a jej istotnym wyznacznikiem jest dziedzictwo narodowe (kultura narodowa) i przekonanie o konieczności jego upamiętniania i przekazywania kolejnym pokoleniom.

Tożsamość narodu polskiego kształtowała się przez wieki na podstawie takich elementów jak: język, tradycja historyczna, religia, obyczajowość, literatura, kultura, sztuka i symbole narodowe, w szczególności godło, barwy narodowe oraz hymn. Proces ten, w zależności od okresu i panującej sytuacji społeczno-politycznej, był zjawiskiem otwartym, mniej lub bardziej podatnym na zewnętrzne wpływy kulturowe, i pozostawał pod znacznym wpływem wzorców napływających z Europy Zachodniej (do pewnego stopnia ze Wschodu), do których należy zaliczyć wspólną tradycję filozofii, kultury, nauki oraz prawa. Z tego kierunku przyjmowano główne prądy umysłowe, style sztuki, model kształcenia i wychowania czy wreszcie wzorce gospodarcze oraz systemy prawne i polityczne. Towarzyszyła mu jednak często troska o utrzymanie odrębności kulturowej i tożsamości narodowej. Szczególnie było to widoczne w okresach zniewolenia, wojen i zaborów.

W formowaniu tożsamości narodowej Polaków wyjątkową rolę odegrała tradycja związana z walkami niepodległościowymi, w tym czczenie chwały oręża polskiego (np. Grunwald, wojny napoleońskie czy zrywy powstańcze), jak również pielęgnowanie miejsc pamięci narodowej, zwłaszcza cmentarzy wojennych czy powstańczych.

Bezpieczeństwo socjalne. Bezpieczeństwo socjalne jest jedną z podstawowych wartości i praw obywatelskich. Eliminowanie lub ograniczanie przez państwo stanów niepewności czy zagrożeń związanych z sytuacją życiową jest ważnym narzędziem utrzymywania porządku społecznego. W politykę państwa wpisane zostały jego zobowiązania wobec obywateli znajdujących się w sytuacjach trudnych i wyjątkowych, gwarantujące im pomoc i zabezpieczenie minimalnych świadczeń.

Potencjał demograficzny. Demografia jest składnikiem bezpieczeństwa państwa, decydującym o miejscu Polski w europejskim układzie sił. Na terenie państw Europy, w tym w Polsce, doszło w ostatnich latach do niekorzystnych zmian demograficznych.

Kapitał społeczny. Istotne elementy społecznego potencjału bezpieczeństwa stanowią: kształt struktury społecznej i demograficznej, istniejące nierówności i konflikty społeczne, aktywność społeczeństwa obywatelskiego. Ważny jest również stan świadomości społecznej w kwestiach dotyczących bezpieczeństwa narodowego. Kapitał społeczny odnosi się do potencjału zgromadzonego w społeczeństwie w postaci obowiązujących norm postępowania, zaufania i

zaangażowania. Społeczeństwo aktywne, o wysokich kwalifikacjach i kompetencjach, odpowiednio dostosowanych do współczesnych zagrożeń oraz wyzwań dla bezpieczeństwa to nieodzowny warunek zapewnienia rozwoju społecznego i gospodarczego, w tym rozwoju społeczeństwa obywatelskiego oraz dalszej poprawy jakości życia i bezpieczeństwa obywateli. Ocena norm postępowania jest procesem niezwykle złożonym. Kluczowymi czynnikami decydującymi o możliwościach rozwoju Polaków i Polski są: współpraca, samodzielność myślenia, podmiotowość oraz uczciwość. Na dalszych miejscach znalazły się zaufanie i przedsiębiorczość, a na ostatnich – przywództwo i energia. Poziom zaufania jest jednak dodatnio skorelowany z konkurencyjnością gospodarki.

Instytucje edukacji dla bezpieczeństwa. Zgodnie z obowiązującymi obecnie rozwiązaniami koncepcyjnymi, organizacją i realizacją edukacji dla bezpieczeństwa zajmuje się kilka resortów. Są to: Ministerstwo Edukacji Narodowej, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwo Obrony Narodowej oraz Ministerstwo Spraw Wewnętrznych. Ważnym wykonawcą zadań edukacyjnych z zakresu bezpieczeństwa są także formacje podległe MSW (Policja, Państwowa Straż Pożarna oraz Straż Graniczna) oraz MON (Wojskowe Centrum Edukacji Obywatelskiej).

Oprócz instytucji centralnych, edukacja dla bezpieczeństwa jest także prowadzona w ośrodkach władzy samorządowej na poziomie województwa, powiatu, gminy i miasta oraz u przedsiębiorców ważnych z punktu widzenia bezpieczeństwa i obronności państwa. Istotnym elementem systemu edukacji dla bezpieczeństwa są publiczne i niepubliczne uczelnie wyższe. Uczelnie wyższe prowadzą studia pierwszego, drugiego oraz trzeciego stopnia na kierunku bezpieczeństwo narodowe oraz bezpieczeństwo wewnętrzne. Według danych Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego studia na tych kierunkach prowadzą 83 uczelnie.

Ważną rolę w systemie edukacji dla bezpieczeństwa odgrywają również stowarzyszenia i organizacje pozarządowe. Wśród organizacji, które najbardziej intensywnie wpisują się w ten zakres, są m.in.: Związek Harcerstwa Polskiego, Związek Harcerstwa Rzeczypospolitej, Związek Strzelecki „Strzelec”, Policyjne Towarzystwo Sportowe, Stowarzyszenie Kulturalne i Tradycji Wojskowej, Związek Żołnierzy Narodowych Sił Zbrojnych, Związek Inwalidów Wojennych, stowarzyszenia kombatanckie, Liga Obrony Kraju i Polski Czerwony Krzyż. Warty odnotowania są też działania edukacyjne organizacji specjalistycznych w zakresie ratownictwa górskiego (GOPR i TOPR) i wodnego (WOPR).

Badania naukowe i prace rozwojowe w sferze bezpieczeństwa. Głównym ośrodkiem kreowania polskiej polityki naukowej jest Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego (MNiSW). Przeprowadzona w 2010 r. reforma systemu nauki umożliwiła MNiSW przejęcie roli ośrodka koordynacji działań w tym zakresie. Z kolei zadanie finansowania badań naukowych oraz projektów badawczych zostało powierzone Narodowemu Centrum Nauki (NCN) oraz Narodowemu Centrum Badań i Rozwoju (NCBiR) jako agencjom wykonawczym MNiSW.

NCN wspiera działalność naukową w zakresie badań podstawowych, podejmowanych przede wszystkim w celu zdobycia nowej wiedzy o podstawach zjawisk i obserwowalnych faktów, bez nastawienia na praktyczne zastosowanie. Natomiast badaniami stosowanymi, zorientowanymi na zastosowanie w praktyce zajmuje się NCBiR, który odpowiada za zarządzanie strategicznymi programami badań naukowych i prac rozwojowych (w tym badaniami naukowymi i pracami rozwojowymi na rzecz bezpieczeństwa i obronności państwa). Jednocześnie finansuje lub współfinansuje on te programy.

W Polsce badania podstawowe oraz stosowane, w tym prace rozwojowe, prowadzą przede wszystkim uczelnie (podstawowe jednostki organizacyjne uczelni), instytuty naukowe PAN, instytuty badawcze, centra naukowo-przemysłowe oraz przedsiębiorstwa.

Potencjał intelektualny, naukowy i technologiczny. Bezpieczeństwo narodowe współczesnych państw w znacznej mierze zależy od potencjału intelektualnego i technologicznego. Z opracowań analizujących zmiany w krajach o najwyższej dynamice potencjałów technologicznych i intelektualnych wynika, że potencjał tych państw jest silnie sprzężony z „instytucjami wiedzy”, jak: uniwersytety, ośrodki badawcze, parki technologiczne, a także nowatorskie programy edukacyjne i społeczne. Przejście do ekonomii sieciowej, informatyzacji, a także stabilizacji społecznej i poszerzenia sfer demokratyzacji życia publicznego idzie w parze z siłą innowacji narodowych instytucji

wiedzy.

Media w systemie bezpieczeństwa narodowego. Media – rozumiane najogólniej jako środki komunikacji społecznej – ulegają głębokim zmianom. Wcześniejszy ich rozwój dotyczył pojawiania się nowych środków przekazu – od wielkonakładowych gazet i czasopism poprzez radio do telewizji. Obecna faza zmian to cyfryzacja, która przekształca dawne media i tworzy nowe. W wyniku cyfryzacji powstały media sieciowe (internet), wykorzystujące różne usługi – transmisję danych, pocztę elektroniczną, strony internetowe i portale społecznościowe. Między mediami a bezpieczeństwem narodowym występują wielorakie relacje. Media, faktycznie i potencjalnie, sprzyjają identyfikacji zagrożeń, informują społeczeństwo o ich występowaniu i sposobach przeciwstawiania się im. Stymulują postawy prospołeczne, które są istotną przesłanką ładu demokratycznego, w tym także kształtowania się „bezpieczeństwa demokratycznego”.

Skuteczna współpraca mediów z podmiotami zajmującymi się zarządzaniem kryzysowym wydaje się niezmiernie istotna – najczęściej media kształtują społeczną świadomość w zakresie zagrożenia. Tym samym mogą prowadzić szeroką edukację w obszarach profilaktyki, skutecznego radzenia sobie w chwili wystąpienia zagrożenia oraz współpracy z organami zarządzania kryzysowego właściwymi dla terenu zamieszkania danej społeczności.

Media powinny wskazywać społeczeństwu tematy i problemy warte publicznego zainteresowania. Tymczasem w ostatnich latach, ze względu na wymogi biznesowe, media ulegają procesowi tabloidyzacji – w pogoni za możliwie najszerszym spektrum odbiorców podporządkowują sferę informacyjną sensacji, co ma przełożyć się na zainteresowanie jak największej liczby odbiorców. W razie natężenia informacji negatywnych może to potęgować ogólne poczucie utraty bezpieczeństwa. Medialne sprawozdania zbyt często cechuje dramatyzacja, personalizacja przekazu, tak formy, jak i treści. Dlatego częstym tematem są zdarzenia nacechowane przemocą czy ludzką tragedią, jak katastrofy lub akty terroryzmu.

Służba zdrowia w systemie bezpieczeństwa narodowego. Ministerstwo Zdrowia odpowiada m.in. za organizację systemu ochrony zdrowia, politykę zdrowotną i lekową. Narzędzia prawne będące w dyspozycji ministra zdrowia pozwalają na prowadzenie polityki wypełniającej konstytucyjny obowiązek państwa, polegający m.in. na zapewnieniu każdemu obywatelowi prawa do ochrony zdrowia, równym dostępie do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanej ze środków publicznych, zapewnieniu szczególnej opieki zdrowotnej dzieciom, kobietom ciężarnym, osobom niepełnosprawnym i osobom w podeszłym wieku oraz zwalczaniu chorób epidemicznych i zapobieganiu negatywnym dla zdrowia skutkom degradacji środowiska. W obowiązujących ramach prawnych, wykonując konstytucyjny obowiązek zapewnienia dostępu do świadczeń medycznych, również w sytuacjach kryzysowych, należy mieć na uwadze, że wszystkie działania podmiotów uprawnionych do udzielania świadczeń medycznych i wsparcia organizacyjno-logistycznego wynikają wyłącznie z umocowanych w prawie właściwości organów, zaś skuteczna, w pełni nowoczesna i kompetentna pomoc medyczna powinna być wypadkową współpracy i współdziałania wszystkich jednostek oraz służb porządkowych, technicznych, medycznych i administracyjnych. Mówiąc o właściwości organów państwa, odpowiedzialnych za zapewnienie na wymaganym poziomie opieki zdrowotnej, należy mieć na uwadze, że właściwość ta leży nie tylko w gestii ministra zdrowia, ale również organów administracji rządowej w terenie i samorządowej.

Źródło: Biała Księga Bezpieczeństwa Narodowego RP, 2013

